

Paavali kirjoitti Efesolaiskirjeen vankina ollessaan. Silti hän ei valita olojaan, vaan kirjeestä paistaa ilo, joka kumpuaa siitä rauhasta ja yhteydestä, jonka Kristus on saanut aikaan kaikille ihmisille, niin juutalaisille kuin pakanoillekin. Israelin kansalla on erikoisasema Jumalan valittuna kansana. Jumala erotti israelilaiset muista kansoista. Hän antoi Israelille erityiset lupaukset ja Hänen sanansa oli heidän keskellään – niin laki kuin evankeliumikin. Heistä myös luvattu Messias oli syntyvä. ”**Sillä pelastus tulee juutalaisista**”¹, sanoi Jeesuskin samarialaiselle naiselle. Apostolikin muistutti, että juutalaisena olemisella on tietty etu verrattuna pakanasyntyisiin: ”**Mitä etuuksia on siis juutalaisilla, tai mitä hyötyä ympärileikkauksesta? Paljonkin, kaikin tavoin; ennen kaikkea se, että heille on uskottu, mitä Jumala on puhunut.**”² Kuitenkaan ei ole kahta pelastustietä. On vain yksi tie pelastukseen: Jeesus Kristus³, ja Hänessä ollaan ainoastaan uskon kautta. Vanhan testamentin aikana Jumalan kansa eli Kirkko oli juutalaisten keskuudessa. Ei kuitenkaan niin etteikö olisi myös ollut joitain pakanasyntyisiä, jotka uskoivat Israelin Jumalaan ja Hänen lupaamaansa tulevaan Messiaaseen. Jumalan lupauksen sana on temmannut niin juutalaisia kuin pakanoitakin oikeaan uskoon niin Vanhan kuin Uudenkin liiton aikana. Tosin alkuseurakunnan ajoista lähtien on juutalais-pakana -asetelma ikään kuin kääntynyt pääläelleen. Juutalaiset hylkäsivät Messiaansa, ristinnaulitsivat ja paaduttivat itsensä. Ei kuitenkaan täysin, sillä Jumalan sana todistaa: ”**Sillä minä en tahdo, veljet - ettette olisi oman viisautenne varassa - pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta, että Israelia on osaksi kohdannut paatumus - hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut**”⁴. Jumalalla on siis valittunsa myös luonnollisen Israelin eli lihan mukaan juutalaisena syntyneiden kesellä. Niin kauan kuin pakanoiden ”**täysi luku on sisälle tullut**” tulee myös juutalaisten keskuudesta ihmisiä uskoon! Tämä on se salaisuus, jonka Paavali tuo julki Roomalaiskirjeessä. Dosentti Erlandsson kirjoittaa tästä: ”*Syy siihen, että Jumala pakanoiden rinnalla säilyttää juutalaiset erityisenä kansana on se salaisuus, että viimeiseen päivään asti tästä kansasta on olemassa valittu jäännös.*”⁵

Paavali kirjoitti efesolaisille, että pakanat olivat ennen evankeliumin valoa ”**ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisyhteisyyttä ja vieraat lupauksen liitoille, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa**” (j. 12). Erityisesti tämä viittaa aikaan ennen Kristusta, siis Vanhan testamentin aikaan. Pakanakansat olivat todellakin ilman Kristusta ja ilman Jumalaa. Epäjumalanpalvelukseen langennut ihmissuku oli kadottanut sen alkuevankeliumin⁶ ihanan sanoman tulevasta Vapahtajasta, joka kyllä on meidän kaikkien yhteisten esi-isien, Adamin ja Nooan, tiedossa, ja jota he myös opettivat. Mutta kun tämä valo oli sammutettu, sitä ei voitu palauttaa ilman Jumalan erityistä ilmoitusta – evankeliumia kun ei koskaan löydetä ihmisviisauden perusteella⁷. Ja Jumalan sana oli Jumalan armopäätöksestä annettu ja ilmoitettu valitulle kansalle, Israelille. Näin pakanat olivat pimeydessä ja eksyksissä ilman Jumalan sanaa lupauksesta, vaikkakin jotkut pakanat, kuten Ruut, tarttuivat pakanasyntyisinäkin Jumalan lupauksen sanaan, joka loisti juutalaisten keskuudessa ja heidät luettiin uskon kautta Jumalan lapsiksi.

¹ Joh. 4:22.

² Room. 3:1,2.

³ Joh. 14:6.

⁴ Room. 11:25.

⁵ <http://bk.cc/biblicum/19795506.HTM>

⁶ 1. Moos. 3:15.

⁷ 1. Kor. 1:23; 2:14.

Antiokian seurakuntaan palattuaan Paavali ja Barnabas ”**kertoivat, kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria ja kuinka hän oli avannut pakanoille uskon oven.**”⁸ Jeesus Kristus on ovi, niin kuin Hän itse sanoo: ”**Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu**”⁹. Samassa Johanneksen evankeliumin luvussa Hän kertoo myös sen, että Hänellä on lampaita myös juutalaisuskovien joukon ulkopuolella: ”**Minulla on myös muita lampaita,**” – Jeesus sanoo – ”**jotka eivät ole tästä lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen.**”¹⁰ Niin, me olemme näitä ”muita lampaita”, kun asiaa katsotaan Israelin näkökulmasta. Hehän olivat Jumalan erityisen kaitsennan alaisena Vanhan liiton aikana. Myös alkuseurakunta koostui aivan alussa juutalaisista. Jeesuksen ympärillä olleet opetuslapset, apostolit, olivat juutalaisia samoin kuin Kristuskin. Kuitenkaan Kristus ei ollut ainoastaan juutalaisten Vapahtaja, vaan myös pakanoiden Pelastaja. Johan tämä käy ilmi siitä, mitä Johannes Kastaja kuulutti Kristuksen aloittaessaan julkisen toimintansa: ”**Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!**”¹¹ Maailma on jotain enemmän kuin vain Israelin kansa – se on koko ihmissuku.

Kun Paavali oli todennut pakanoiden luonnollisen tilan surkeuden, hän jatkoi: ”**mutta nyt, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä**” (j. 13). Näin Jumalan rakkaus on tavoittanut koko maailman, niin pakanat kuin juutalaisetkin: ”**Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.**”¹²

Mitä tarkoittaa, että me olemme päässeet lähelle Kristuksen veressä? Ketä tai mitä lähelle?

Kristuksen veressä on taivas avattu syntisille. Hänen verensä hän on pessyt pois syntivelkamme. Me, jotka olimme karkotetut Jumalan yhteydestä omasta syystämme, saamme nyt kuulla kutsun tulla Jumalan tykö! Olemme päässeet lähelle Jumalaa Vapahtajamme veressä. Saarnatekstimme nostaa kuitenkin ensisijaisesti esiin toisen tosiasian, josta emme niin usein puhu, nimittäin sen, että meillä on rauha ja yhteys myös horisontaalisella tasolla. ”**Sillä hän [Kristus Jeesus] on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden**” (j. 14).

Juutalaisten ja pakanoiden (siis ei-juutalaisten) välille muodostui Vanhan testamentin aikana erityinen ja syvä juopa, tuo väliseinä, joka syytti myös vihollisuuden juutalaisten ja muiden kansojen välille. Jumalan tahdosta Israel erotettiin omaksi erityiseksi kansakseen, kuten jo totesimmekin. Erityiset Israelille Mooseksen kautta annetut lait erottivat valitun kansan muista kansoista. Tämä oli myös Jumalan tahto. Valittu kansa oli erityisesti valittu siinä mielessä, että tuo luvattu ”vaimon siemen”¹³, Messias, oli syntyvä heidän keskellään. Jumalan varjeluksesta juutalaiskansa oli kansakunta vielä monien mutkienkin jälkeen Kristuksen syntyessä. Onpa vieläkin maailmassamme runsaasti juutalaisia, jotka voivat sukuluetteloin osoittaa juurensa muinaiseen Israeliin. Ja heidänkin joukossaan on edelleen niitä, jotka kuuluvat ’valittuun jäännökseen’¹⁴...

Jeesuksessa kuitenkin on juutalaisten erityislait tulleet päätökseensä. Enää Jumalan kansan rajat eivät ole sidotut juutalaiseen kansakuntaan. Paavalihan kirjoitti: ”**kun hän [Jeesus] omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsessänsä nuo kaksi**

⁸ Ap.t. 14:27.

⁹ Joh. 10:9.

¹⁰ Joh. 10:16.

¹¹ Joh. 1:29.

¹² Joh. 3:16.

¹³ 1. Moos. 3:15.

¹⁴ Room. 11:5.

yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan ja yhdessä ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa ristin kautta, kuolettaen itsensä kautta vihollisuuden.” (j. 15,16.)

Juutalaisten hyljättyä kansakuntana Messiaansa väistyi myös Jumalan läsnäolo heidän keskeltään. Nyt Jumala on Kirkkonsa keskellä ja ilmoittaa itsensä armollisena Jumalana siellä missä sana oikein saarnataan ja sakramentit Kristuksen käskyn mukaan toimitetaan. Tämä uustestamentillinen Kirkko ei sisällä väliseinää. On vain yksi Kirkko, yksi Paimen ja me kaikki olemme yhtä Kristuksessa. Yhdyn Lutherin kanssa huudahdukseen: ”*Seitsenvuotias lapsikin tietää, Jumalan kiitos, mitä kirkko on: (Joh. 10:3) sen muodostavat pyhät uskovaiset ja "ne karitsat, jotka kuulevat paimenensa äänen"*.”¹⁵ Tässä Herran pyhässä temppelissä, Jumalan perheessä me yhden Hengen synnyttämän uskon ja kasteen kautta olemme yhtä ilman erottavia väliseiniä: **”Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa.”**¹⁶

Jeesus Kristus, joka kuoli koko maailman puolesta on sama niin juutalaisille kuin pakanoillekin. Ristille ei ole naulittu kahta Kristusta, vaan Jeesus on tehnyt rauhan ja yhdessä ruumiissa sovittanut molemmat Jumalan kanssa ristin kautta. Hän kuoletti itsensä kautta vihollisuuden niin ihmisten ja Jumalan välillä kuin juutalaisten ja pakanoiden välillä. Meillä on Kristuksessa Jeesuksessa rauhan lähde ja yhteyden side niin vertikaalisesti – alhaalta ylös ja ylhäältä alas – kuin myös horisontaalisesti – kaikkien ihmisten välillä syntyperään katsomatta.

Hebrealaiskirjeestä luemme: **”Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta”**¹⁷. Vanhan testamentin aikana Jumalan erityinen läsnäolo oli Jerusalemin temppelissä, erityisesti tuolla kaikkeinpyhimmässä. Sinne ei ollut lupa kenenkään muun kuin ylipapin mennä ja hänkin sai mennä sinne vain kerran vuodessa niin kuin Jumala oli säättänyt. Jerusalemin temppelin ns. pakanain esipihan ja itse temppelin välissä oli temppelin suuret muurit, erottava väliseinä. Kuvainnollisesti tämä erottava väliseinä on siis Kristuksen uhrissa poistettu ja me saamme käydä juutalaiskristittyjen kanssa samaan hengelliseen pyhäkköön. Kaiken lisäksi meillä on **”Jeesuksen veren kautta pääsy kaikkeinpyhimpään”**, jonne oli maallisen temppelin aikana ankarasti kuolemantuomion uhalla kielletty ketään menemästä ylimmäistä pappia lukuun ottamatta tuona erityisenä sovintopäivänä. Merkittävä on se, mitä Matteus kertoo pitkäperjantaina tapahtuneen, kun Jeesus antoi henkensä: **”Ja katso, temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti”**¹⁸. Jeesus on ylipappimme ja Hänen verensä tähden me voimme käydä siihen todelliseen kaikkeinpyhimpään, jota temppelin kaikkeinpyhin kuvasi. Meille on Kristuksessa avattu pääsy taivaaseen. Hän on tie taivaaseen niin juutalaisille kuin pakanoillekin. Uskon kautta saamme rohkeasti ja turvallisesti mielin käydä Kaikkivaltiaan eteen. Kristuksen veressä on turva ja varmuus syntiemme sovitukselta. Syntimme eivät voi enää vetää meitä kadotukseen, koska Kristus on kadotuksen ja kuoleman voittanut kuollessaan.

Apostoli Johannes kirjoitti: **”Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.”**¹⁹ Tämä Jumalan rakkaus vallitsee Kristuksen tähden Hänen Seurakunnassaan kaikkien uskovien välillä. Olipa kyseessä sitten juutalainen tai pakanasyntyinen. Me olemme itse kukin omalla tavallamme vajavaisia ja kaikki olemme syntisiä. Me tarvitsemme rakkautta ja anteeksiantoa

¹⁵ Schmalkaldenin opinkohdat : 12. Kirkko.

¹⁶ Gal. 3:28.

¹⁷ Hebr. 10:19-20.

¹⁸ Matt. 27:51.

¹⁹ 1. Joh. 4:10,11.

myös toisiamme kohtaan. Jos etsimme toinen toisistamme vikoja ja aiheita parjaukseen, niin varmastikin niitä löydämme. Ei meistä kukaan ole täydellinen. Kuitenkaan tämä ei ole kristityn asenne. Paavali kirjoittaa myöhemmin Efesolaiskirjeessä: **”Kaikki katkeruus ja kiivastus ja viha ja huuto ja herjaus, kaikki pahuus olkoon kaukana teistä. Olkaa sen sijaan toisianne kohtaan ystävällisiä, hyväsydämiisiä, anteeksiantavaisia toinen toisellenne, niinkuin Jumalakin on Kristuksessa teille anteeksi antanut.”**²⁰ Samaahan Kristuskin opettaa Isä meidän -rukouksessa ja kun Hän sanoi: **”Ja kun te seisotte ja rukoulette, niin antakaa anteeksi, jos kenellä teistä on jotakin toistansa vastaan, että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne.”**²¹

Me tarvitsemme toinen toistamme. Se onkin suuri Jumalan lahja, että Hän on antanut meidät toisillemme Seurakunnassa. Olemme yhtä perhettä, veljiä ja sisaria suuren Kuninkaamme valtakunnassa. Saamme rohkaista ja vahvistaa toisiamme niillä armolahjoilla, jotka Jumala on meille antanut ja saamme myös itse lohdutusta muilta veljiltämme ja sisariltamme. Ei Jumala ole tarkoittanut kristityn elämää yksityisyrittäjyydeksi. Tokihan sydämen usko on Jumalan ja minun henkilökohtainen asia, mutta tästä uskosta Jumalaan seuraa, että haluamme kulkea myös yhdessä siinä samassa lammaslauressa, jossa kuullaan parhaimman Paimenen ääntä. Näin me löydämme toinen toisemmekin Paimenemme ääntä kuuntelemalla. Tiedämme, että Jumala on läsnä siellä missä evankeliumia puhtaasti julistetaan ja sakramentit Hänen tahtonsa mukaan jaetaan. Kun hakeudumme tällaiseen paikkaan Jeesus-paimenemme ääntä kuulemaan, silloin huomaamme myös, että emme enää ole yksin. Jeesus on kanssamme ja Hän osoittaa meille myös, että Hänellä on muitakin lampaista, muitakin uskovia, jotka tahtovat seurata Paimenta kirkon puhtaiden tuntomerkkien äärellä. Näin me löydämme yhteyden toisiimme sen yhteyden kautta, joka meillä on Vapahtajaamme. Meitä yhdistää sama usko. Tämä usko ilmenee siinä, että me tunnustaudumme samaan Kristukseen ja tahdomme Häntä kuulla siellä, missä Hänen sanansa on puhtaasti esillä. Samoin tahdomme hyljätä sen, mikä sotii tämän rakkaan Vapahtajan, parhaimman Paimenemme opetuksia vastaan tulkoonpa ne miten kauniissa ja valkeuden omaisissa vaatteissa tahansa. Mikään ei ole niin arvokasta etteikö siitä Kristuksen ja Hänen sanansa tähden olisi oltava valmis luopumaan. Apostolinen ohje on varsinkin näinä viimeisinä aikoina tärkeä, kun rakkaus on kylmenemässä ja totuus katoamassa: **”koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on; karttakaa kaikenlaista paha.”**²² Kaikenlaiseen pahaan kuuluu erityisesti se, että vääristellään Jumalan sanan opetuksia, koska silloin kadotetaan se ”ovi”, joka johtaa taivaaseen eli Jeesus Kristus evankeliumin sanassa. Me olemme Kristuksen veressä päässeet lähelle Jumalaa ja tulleet uskon kautta osaksi Hänen valtakuntaansa. Älkäämme enää antako saatanan viekoitella meiltä tätä totuutta pois, niin kuin hän on monesti ihmisiltä onnistunut tekemään. Suokoon Jumala armonsa vielä kansallemme, joka on vaarassa polkea Kristuksen kalliin lunastusveren jalkoihinsa itseriittoisuudessaan ja ylpeydessään. Olkaamme siellä, mihin Jumala meidät itse kunkin on asettanut viemässä ilosanomaa kaikille, niin juutalaisille kuin pakanasyntyisillekin. Kristus on heillekin ainoa tosi elämä ja vain Hänessä hekin voivat löytää sielulleen levon ja rauhan, vaikeivät sitä vielä tietäisikään.

Aamen!²³

Vikaari, SLT, Vaasa

Jan-Erik Tiri

11. maaliskuuta 2005 j.Kr.

(teologinen tarkistus: pastori Juhani Viitala)

²⁰ Ef. 4:31,32.

²¹ Mark. 11:25.

²² 1. Tess. 5:21,22.

²³ 1834 sanaa.